

VAMPYRIA

DVŮR HURIKÁNUŠ

VICTOR DIXEN

DVŮR HURIKÁNŮ

VAMPIRIA
DVŮR
HURIKÁNŮ

VICTOR DIXEN

přeložila Alice Kottová

F&B&S

© Éditions Robert Laffont, Paris, 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Alice Kottová, 2024

Cover © Nekro, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4641-5 (pdf)

Pro E.

*A moře a láska své hoře dělí si
a moře je hoře a láska je v hoři,
člověk se v lásce noří, stejně jak v moři,
neb moře i láska s bouřemi souvisí.*

Pierre de Marbeuf – Sbírka básní
(XVII. století křesťanské éry)

*My jsme námořníci, jedem ve vichřici. (bis)
Zpíváme si, koho dneska (bis)
vysajou, vysajou!
Bude to ten mladší, už se chystá k pláči. (bis)
Máváme mu z přídě, (bis)
hola hou, hola hou!*

Píseň vampýrských korzárů
(III. století éry Temnoty)

ANGLIE

SPOJENÉ
PROVINCIE

MAGNA
VAMPYRIA
ANNO 300

FRANCIE

SAVOJSKO

Směrem
k místokrálovstvím
americkým

PORTUGALSKO

SPANELSKO

MAROKO

ŘÍŠE OSMANSKÁ

Francouzské království

HRANICE MAGNY VAMPYRIE

Místokrálovství

Spojenecké země

Terra Abominanda (poslední známá hranice)

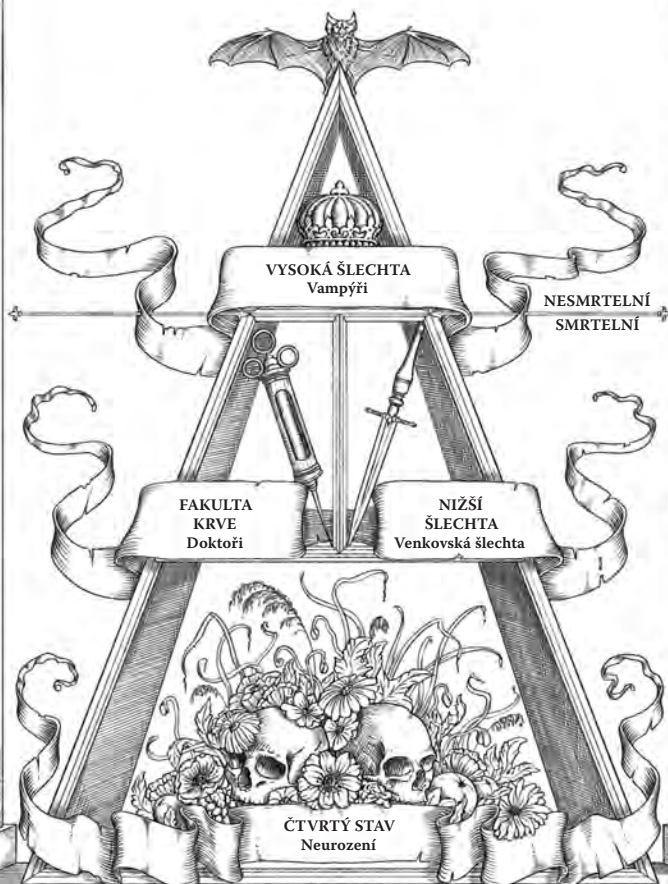
BEEE
FECIT

KODEX SMRTI CODEX MORTALIS

Edikt

*LUDVÍKA NEMĚNNÉHO, KRÁLE TEMNOTY
LUDOVICUS IMMUTABILIS, REX TENEBRAE*

sloužící jako prováděcí nařízení
neurozených smrtelníků ze čtvrtého stavu
na území celého království Francie
a všech místokrálovství
Magny Vampyrie.

PREAMBULE

Z milosti Temnoty se společnost Magny Vampyrie dělí na čtyři stavy.
Jeden stav nesmrtelných: vampýři z nejvyšší šlechty.
A tři stavy smrtelné: venkovští šlechtici z nižší šlechty,
doktoři z Fakulty krve a neurození ze čtvrtého stavu.
Články níže se týkají této poslední skupiny.

ČLÁNEK 1.:

POSLUŠNOST. *OBOEDIENTIA*

Neurozený lid se rodí a zůstává pod ochranou vampýrů,
za kterou jim musí prokazovat naprostou oddanost.

ČLÁNEK 2.:

OMEZENÍ POHYBU. *SEQUESTRUM*

Během dne, dokud svítí slunce, se neurození nemůžou
vzdálit víc než na kilometr a půl od své zvonice.

ČLÁNEK 3.:

ZÁKAZ VYCHÁZENÍ. *IGNITEGIUM*

Během noci, jakmile zazní večerní zvonění,
nesmí neurození opustit svůj domov.

ČLÁNEK 4.:

DESÁTKY. *DECIMA*

Každý měsíc musí neurození odevzdat desetinu krve.

ČLÁNEK 5.:

SANKCE. *SUPPLICIUM*

Veškeré jednání proti předchozím
čládkům bude potrestáno.

I.

TREST

„Kam se podělo naše zlato?“ zahřímá Král Temnoty.

Dunivý hlas se mu dere přes nehybné rty a přes tu zlatou masku, která mu už po tři staletí před celým světem halí tvář. I trůn, ze kterého majestátně vládne, je ukován z masivního zlata a od podlahy až ke stropu se v Apollónově salónu táhne táflování z pozlacených lístků. V téhle komnatě je tolik drahého kovu, že by se z něj daly odlít koruny stovkám panovníků. Jenže královský obr je nenasytný a jeho hlad po bohatství a po krvi nezná mezí.

„Kam se podělo naše zlato?“ opakuje hlubším hlasem.

U schodů obložených sametem vedoucích k trůnu se hrbí několik postav. V první řadě stojí tři urození vampýři, rozpoznatelní díky bledé pleti a červeným podpatkům, za nimi šest smrtelných aristokratů. Všichni mají vrásčité tváře. Jeden z nich se opírá o berle a další má ruku zavinutou do obvazů a zavěšenou na hrudníku.

To je všechno, co zůstalo z francouzské flotily Amerika, která kdysi čítala třicet lodí – desítka zubožených úředníků a hrstka

zachráněných námořníků, kteří byli rozvezeni do versailleských špitálů.

„Nepřítel nás překvapil, Vaše Veličenstvo,“ vysouká ze sebe nejmohutnější nesmrtelník – takové bidlo se zády prohnutými hanbou a pomačkaným obličejem orámovaným loknami těžkých hnědých vlasů. „Bojovali jsme, jak nejlépe jsme uměli, ale byli jsme přemoženi.“

„Ti fňukalové nám neodpovídají na otázku, Marigny,“ utne ho Král kovovým a nadlidským hlasem, jako by máchl sekýrou. „Opravdu chcete, abychom to opakovali potřetí?“

Řady dvořanů shromážděných v trůnním sále se zachvějí. Dnešní noc, 19. března roku Temnoty 300, měla být oslavou velkoleposti Francie. Už několik měsíců se ve versailleských kuloárech šušovalo, že flotila Amerika přiveze ohromný náklad zlata, největší, co se kdy podařilo ze zámořských kolonií odvézt. Měly to být plody několikaleté těžby v mexických a brazilských dolech, jako pocta Neměnnému od španělského a portugalského místokrálovství. Mnoho dam si dokonce v očekávání opulentní recepce připnulo na drdoly příčesky ve formě galeon tak vysokých, že málem neprošly dveřmi.

Jenže místo toho tu dnes před Králem, jeho Dvorem a panoši stojí admirál Marigny s prázdnými rukama. Já, Diana de Gas-tefriche, patřím ke skupině vyvolených – mezi nejbližší strážce Ludvíka Neměnného. S pěti společníky stojím přímo pod schody, a tak z první ruky přihlížím zostuzování přeživších.

„Ne, Pane, nemusíte se obtěžovat ptát se nás znovu,“ řekne úslužně admirál Marigny. „Všechno vám hned vysvětlím.“ Odkáže si. „Flotila proplula podle plánu severně nad Lucayským souostrovím a držela se mimo dostřel kanónů námořních lupičů, kteří už po staletí otravují pobřeží jako obtížný hmyz. Jenže tam, v Bermudském moři, nás zastihla hrozná bouře jako předzvěst ještě horšího nebezpečí – nevídaného množství pirátů.“

Celé legie ničemů se nořily z oblaků, jako by je chrlil sám hurikán! Vaše zlato... no... zůstalo v rukách jejich velitele. Kapitána Foiba Bledého – tak si říká tenhle démon s tváří mladého muže. Narodil se někde na východním pobřeží Ameriky a během několika let se pak stal nejhorším postrachem oceánů. Od Malých Antil až po mys Cape Cod o něm i ti nejzlotřilejší piráti mluví jen polohlasem. Protože nedrancuje jen obchodní plavidla, ale i lodě dalších lupičů.“

Admirál se odmlčí a nastane hrobové ticho. Smrtní dvořané zadržují dech. Ti nesmrtelní nedýchají už celé věky. V trůnním sále je slyšet jen tikání hodin. Chmurné tikání, v jehož rytmu se třepotají plameny svící na zavěšených lustrech. A jejich chvějící se záře se Královi odráží ve zlaté masce.

„Naše zlato zůstalo v rukách psance,“ shrne Král temným hlasem. „Ale vy, Marigny, vy tady se svými lidmi jste.“

„Pane, většina mých vojáků padla v boji!“ zaprotestuje admirál. „Sám jsem jen o vlásek unikl smrti, Temnota je mi svědkem!“

Králova slova zasáhla jeho hrdost, a tak prudce zvedne hlavu a zadívá se do černých děr, které má vladař místo očí. Ale vidím, jak se hned kouše do rtů, jak si koncem špičáků hryže bledou pusou. Ten nestoudník si dovolil na monarchu zvýšit hlas!

Neměnný se pomalu zvedne z trůnu. Cípy bílého hermelínového pláště protkaného drobnými zlatými netopýry se převálí přes schody.

„Měl jste v těch Bermudách také zůstat!“ vytkne admirálovi.

Upustí od tlumeného hlasu a vybuchne jupiterským vztekem. Teplota v sále, která byla už tak mrazivá kvůli vladařově přítomnosti, klesne jeho hněvem ještě o několik stupňů.

„Měl jste chránit náš majetek až do věčné smrti!“ zahřmí.

Prýmkové ozdoby na lustrech o sebe divoce zacinkají a vysoká okna se v kudrlinkovaných rámech zachvějí.

„Tenhle Foibos nás znepokojuje,“ zaburácí Král. „Dovoluje si přivlastnit jméno, které staří Řekové a Římané dávali Apollónovi, slunečnímu bohu, jemuž jsme tady rovni jen my sami.“

Vzpomenu si na hodiny konverzačního umění v dobách, kdy jsem chodila do Velké jízdárny. *Apollón, Sol, Hélios, Foibos* – madam de Chantilly nás učila všechna synonyma pro kultovního boha Neměnného.

„Tenhle psanec nikdy nedosáhne vaší oslnivé slávy, Pane!“ vykřikne admirál s úlisnou úslužností. „Říká se, že je bledý jako mrtvá hvězda – odsud jeho přezdívka.“

„Ušetřete nás povídaček a řekněte nám to z první ruky!“

„No, ale... on na nás zaútočil v pravé poledne, kdy jsem držmal,“ přizná tichounce Marigny. „Když se lodě srazily, sluhové jen stihli přemístit mou rakev do záchranného člunu. Skrývat se před denním světlem, to je náš úděl, nás živých-mrtvých.“

„Vy nejste živý-mrtvý. Jste jen mrtvý kus masa. Budižkněckému, který si akorát dokáže nácipávat tělesnou schránku dobře vykrmenou krví našich poddaných.“

„Ale... Pane, za těch dvě stě padesát let, co jsem ve vašich službách, jsem vás nikdy nezklamal.“

„Co jste *byl* v našich službách,“ opraví ho Král.

Zvedne bledou ruku s dlouhými, ostrými nehty – tu ruku moci, která už po tři staletí vysílá legie a drtí říše. Vojáci švýcarské gardy rozmístění po obvodu místnosti zamíří jako automaty s vytasenými meči k přeživším.

„Přejeme si exemplární trest,“ zařve Král z pódia. „Zítřa, během noci z 20. na 21. března, ve svátek jarní rovnodennosti, vypustíme pro oživení dvorného lovu smrtelné přeživší do našich zahrad. A vampýry vystavíme ranním paprskům, aby je spálily až na troud.“

V řadách dvořanů to vzrušením zašumí. Nižší šlechtici se radují z blížícího se zániku několika vampýrů, čímž se uvolní

místa v numerus clausus, a jejich šance na věčný život se tím zvýší. A vysocí královští hodnostáři, kteří jsou transmutováni už celé věky, zase slintají při vyhlídce na hostinu, jež je čeká.

„To... to je nespravedlivé,“ koktá Marigny.

Zběsile se rozhlíží mezi kudrlinami vlasů. Jako štvaná zvěř, která cítí, že jí zvoní umíráček. Najednou se mu zornice smrští, čelist se mu roztáhne a špičáky, které se snažil zatahovat, mu vyjedou z dásní. S chraplavým křikem se rozběhne k nejbližším dveřím. Švýcarský gardista, který v nich stál, nestihne ani vy-tasit meč. Admirál mu ostrými nehty rozerve hrdlo. Zbylí dva vampýři se vrhnou za svým velitelem. Smrtní důstojníci se také pokusí zmizet na chodbě, jenže tihle nešťastníci postrádají nadpřirozenou rychlost svých nadřícených – jen třem z nich se podaří uniknout, zbylé zastaví švýcarští gardisté.

„Panošové, přiveďte mi ty mizery!“ nařídí nám Král.

Kolem mě se jako blesky začnou míhat postavy mých společníků – v žilách každého z nich koluje doušek Neměnného krve, která většině z nás znásobuje sílu. Z nějakého důvodu, který mi uniká, jsem jediná, u koho královská esence podobné reflexy nerozvinula – a tak práh překračuji jako poslední.

Ponořím se do potmělé chodby, žaludek se mi kroutí. Není mi špatně jen kvůli tomu zběsilému běhu, ale také kvůli tomu, že musím honit lidské bytosti jako zvěř, jen kvůli Neměnného potěšení. Ale nemám na výběr, musím před ním zazářit. Ostatní panoši nejsou jen mými společníky, jsou také mými protivníky – každý chce pro sebe získat královskou přízeň. A já také, prostě musím – čím lépe budu tyranovi naoko sloužit, tím lépe posloužím v tajnosti Frondě lidu, která odpřisáhla, že ho svrhne. Taková je moje mise, již mám v sobě pevně zakořeněnou. Já, která nikdy nezapomenu na své pravé jméno – Johana Froidelacová, jediná přeživší z frondistické rodiny zmasakrované Královými vojáky!

Zrychlím, abych dostihla své rádoby kamarády, kteří o mé skutečné totožnosti nemají ani potuchy. Proserpína Castlecliffová, hnědovlasý panoš z Anglie, zatlačila jednoho z důstojníků do rohu. O kousek dál krásný míšenec Zachariáš de Grand-Domaine také drží na ostří meče jednoho rozechvělého muže. Třetí smrtelník se nechal chytit Rafaelem de Montesueño, temným španělským *caballerem* s černě nalakovanými nehty...

Zbývají tři uprchlí vampýři...

Zadýchaně běžím od dveří ke dveřím. Probíhám prázdnými chodbami, na jejichž konci se rozléhají kroky Suraje z Džajpuru a Helenaísy de Plumigny – nejsilnějšího z panošů a nejrychlejší z dívek.

Nakonec dorazím do salónu, kam jsem ještě od doby, co bydlím ve Versailles, nevkročila. Indický panoš už tam je a u nohou má ne jednoho, ale hned dva vampýry! Jeho dýka haladie se dvěma čepelemi ze smrtonosného stříbra prořízla uprchlíkům podkolení. Ti dva se teď svíjí v bolestech na navoskovaných parketách. Smrtonosné stříbro je totiž pro noční stvoření tou nejtoxičtější slitinou – a Suraj je navíc nejdivočejším bojovníkem.

„O tyhle dva se postarám, ale Marigny je stále na útěku,“ zasupí a pronikavě se na mě podívá zpoza okrového turbanu. „Utíkej za Helenaísou, je mu v patách!“

Vytasím meč a rozběhnu se znovu po zámeckých chodbách a předsíních. Budova se v posledních staletích neustále rozšiřovala, aby mohla pojmout stále větší počty dvořanů. Některá vzdálenější místa jsou ještě rozestavěná, jako to, kam jsem se právě teď dostala. Není tu žádný lustr ani svícen – jediné světlo pochází od měsíce zářícího skrze vysoká okna se zamrzlými tabulkami.

„Pozor, šedá myško – koukej vpravo!“ zakřičí najednou hlas.

Rychle se otočím s vytaseným mečem, abych mohla zmírnit Marignův útok.

Ale v potemnělé chodbě nic není – nic než stíny, ze kterých vyčnívá Helenaísina štíhlá postava.

„Má nebohá přítelkyně, máš spíš reflexy šneka než myši,“ vysměje se mi.

Udělá krok vpřed a osvítlí ji měsíční paprsek. V bledé záři jí vyniknou kaštanové lokny vyčesané do hurluberlu, jemňoučká tvářička zkrabacená posměšným výrazem a rukavice s drápy ze smrtonosného stříbra, kterou nosí na pravé ruce – její oblíbená zbraň.

„Kdyby na tebe Marigny skutečně vyskočil, tak bys mohla tak akorát okusovat pampelišky zespondu.“

„Kde je?“ zeptám se, protože nemám vůbec náladu na odrážení kousavých útoků, ve kterých se Helenaísa vyžívá. „Když spojíme síly, budeme mít větší šanci ho dostat.“

Na dívčiných plných rtech se objeví úsměv.

„Že bychom ty a já zase utvořily tým jako za starých časů?“ zašeptá.

Pokývám hlavou. Staré dobré časy, které Helenaísa zmiňuje, nejsou tak dávnou minulostí – v prosinci, jen před třemi měsíci, jsem s ní a Surajem brázdila pařížské ulice, abychom vyštvali Dámu zázraků, rivalku Krále Temnoty.

„Proč ne,“ prohlásí Helenaísa. Bradou ukáže směrem na dvojité schodiště s jen částečně vyřezaným zábradlím, jehož bledé schody se noří do přítmí. „Marigny sešel tamtudy. To schodiště vede do nového divadelního sálu, který ještě není dodělaný. Vezmi to zprava, já půjdu zleva. Sevřeme ho do kleští.“

To už se Helenaísa vydává k jednomu ze schodišť. Začnu sbíhat po schodech toho druhého. Podpatky mi na studeném mramoru dutě klapou.

Dole je naprostá tma. Já sice nic nevidím, ale moc dobře vím, že vampýrské oči admirála mě najít mohou. Ony ano... Rychle, mé pastýřské křesadlo s hubkou! Horečnatě točím kamínkem,

než se mi podaří zažehnout knot. Hned ho nakloním k nejbližší svíčce, kterou jsem vytrhla ze svícnu. V okrouhlé záři se objeví fantasmagorické kulisy – dřevěné nedoleštěné lavice, napůl vymalované římsy, basreliéfy zobrazující smějící se masku komedie a zasmušilou masku tragédie. U prázdného jeviště visí těžké sametové závěsy. Z úplně nových parket sálá silný zápach leštící pasty, který mě pálí v nose.

„Helenáiso?“ zavolám, v jedné ruce svíčku a ve druhé meč.

Žádná odpověď. Celé divadlo je ponořené do ticha... a zcela prázdné. A co když mě ta ambiciózní dívka svedla na falešnou stopu, aby se mě zbavila, a přisvojila si tak sama slávu za to, že chytne Marignyho? To by jí bylo podobné! Je zcela zřejmé, že tady není ani ona, ani admirál.

Ale když už se chystám odejít, najednou zpozorním. Cosi zašustilo. Jeden závěs na jevišti se pohnul! Potichu se krađu dopředu s vytaseným mečem. Během dlouhých samotářských lovů v mé rodné Auvergne jsem se naučila být v případě potřeby lehká jako vzduch a nenápadná jako vánek.

Potichu vsunu špičku meče pod obrubu závěsu... A rychlým máchnutím ho nadzvednu. Za sametem se skutečně někdo, celý schoulený, schovával. Ale nesmrtelník to není – z chvějících se rtů mu vychází pára živého dechu. Rozpoznám jednoho ze smrtelných důstojníků – toho s obvázanou pravou rukou, kterého jsem před chvílí viděla zápasit s Rafaelem. Asi musel španělskému panoši utéct.

„Slitování!“ žadoní ten muž.

Při útěku se mu napůl sesula paruka a odhalila čelo zbrocené potem. Oči se mu v důlcích protáčí a z koutků se mu řinou slzy hrůzy. Byť je ten člověk šlechtic ve službách Magny Vampyrie, z jeho sklíčenosti se mi svírá srdce.

„Z nařízení Krále se zvedněte a následujte mě,“ nařídím mu. Je ale zcela paralyzovaný a zůstane dál schoulený.

„Já... já nechci svůj život skončit při dvorném lovu,“ zaškytá.
„Takový osud si nezasloužím.“

„Vaši muži si také nezasloužili, aby jim piráti podřezali hrdlo,“ opáčím a pokusím se představit si všechny neurozené, kteří v Bermudském moři umírali, zatímco si pár boháčů zachraňovalo kůži. „Opustil jste své námořníky a pláchl do bezpečí do Versailles.“

Důstojník se zamračí. Hrůzu mu v očích na chvíli vystřídá příval cti.

„Já je neopustil!“ vykřikne chraplavě. „Admirálové a vyšší důstojníci jsou prohnání dvořané – bez sebemenších výčitek svědomí dokážou své společníky zradit. Ale první důstojník hoden toho jména je se svou posádkou svázaný, na život a na smrt! Já, Étienne de Fabelle, jsem bojoval až do samého konce! Zatímco Marigny a další vyšší důstojníci ujížděli do bouře, zůstal jsem na palubě zaplavené krví a mořskou pěnou. A pak se najednou mračna roztrhala. A já ho uviděl, jako teď vidím vás...“

V záři svíčky se důstojníkovy oči roztáhnou, jako by znovu pozoroval představení, které ho hluboce zasáhlo.

„Koho?“ neubráním se zeptat, nahlodaná jeho očividným děsem.

„*Urana*.“

Muž se začne neovladatelně třást, až se mu na loknách pa-ruky zaperlí kapičky. Víím, že je to pot, ale v pološeru vypadají jako krůpěje mořské vody.

„*Uranos* je loď kapitána Foiba Bledého,“ zašeptá. „Obrovské plavidlo, tak rozměrné, že jeho sinavé plachty pohltnou celou oblohu. Plující pevnost, tak obludná, že nemůže pocházet z žádné lidské loděnice. Legenda praví, že *Urana* vyvrhly samotné hlubiny oceánu! Zjevil se tam, bílý jako kostra velryby, ve chvíli, kdy na palubě mé plachetnice zuřila bitva. Tóny vycházející z jeho bledých varhan přehlušovaly řinčení zbraní i vlnobití. Znělo

to jako symfonie samotného pekla! A pak jsem ho spatřil, nad klávesami píšťalových varhan – Foiba Bledého.“

Oči důstojníka Fabella se ještě o něco víc rozšíří.

„Vysoká, bledá postava, jako přízrak,“ vydechne, jako by to zjevení stálo znovu před ním. „Zacpal jsem si uši, abych jeho hudbu neslyšel, ale ty vibrace mi procházely i rukama až do nebohého mozku. A pak mě přes zápěstí sekla šavle a já ztratil vědomí.“

Pozvedne ovázanou ruku. Všimnu si, že je zakončená pahýlem, což jeho slova potvrzuje.

„Když jsem se probudil, plul jsem na kusu dřeva vedle dvou mrtvol. O několik dní později mě našla jedna holandská loď a vrátila mě do Versailles, abych mohl před svými nadřízenými podat svědectví o naší porážce.“

Cítím, jak mé odhodlání kolísá. Co když ten muž není tak špatný? Co když opravdu bojoval za záchranu životů svých podřízených? A co kdybych... co kdybych dělala, že jsem ho vůbec nepotkala? Šanci na vyvážnutí má sice mizivou, ale nechci být tou, která ho předem odepíše.

Beze slova o krok couvnu. Důstojník hledí na čepel meče, která se vzdaluje, a pak na svíci mířící směrem ke schodišti, po němž jsem sešla. V zorníčkách mu zazáří světýlko naděje – pochopil, že ho nechávám jít.

Okamžitě vyskočí, ústa mu zmateně chrlí slova díky a rychle vyrazí ke schodišti. Prázdným divadlem se rozléhá ozvěna bot dupajících po schodech. Zběsilý běh za životem...

... který najednou ztichne.

Došly mu snad síly a uklouzl? Proplétám se mezi stíny až ke schodišti.

Muž s amputovanou rukou se při výstupu skutečně zastavil. Ale ne proto, že by mu to podjelo. Narazil na nepřekonatelnou překážku – na vysokou postavu stojící na schodech s mečem v ruce. V měsíčním protisvětle nedokážu rozeznat rysy nově

příchozího – ale ty krátké vlasy, na zámku plném dvořanů s parukami a dlouhými splývajícími účesy, můžou patřit jen jednomu muži.

„Zachariáši...?“ šeptnu.

„Myslel jsem si, že zápasíš s Marignym, a přispěchal jsem ti na pomoc. Nikdy by mě nenapadlo, že panoš tvého kalibru bude potřebovat pomoci s chycením obyčejného smrtelníka, navíc zmrzačeného.“

Celá nesvá polknu. Sama v opuštěném divadle jsem mohla na chvíli nechat promluvit své srdce. Ale teď si tváří v tvář jinému panoši nemůžu dovolit projevit sebemenší známku slabosti – zejména před panošem, kterého znám nejméně ze všech. Své srdce musím nechat znovu utichnout a zatvrdit jako skálu.

„Ten budižkničemu mi o vlásek unikl,“ předstírám. „Dostala bych ho i bez tebe, Zachariáši, moc děkuji.“

Se sevřeným žaludkem stoupám po schodech ke skleslému důstojníkovi, který si až příliš dobře uvědomuje strašný osud, jenž ho čeká, jakmile ho předám do rukou švýcarských gardistů.

Z hrdla se mu vydere srdcervoucí křik.

„Ne, já jsem vám neunikl, slečno, vy jste mě ušetřila! Protože jste se mnou měla slitování, přiznejte to! A o slitování vás prosím ještě jednou.“

Přestože má Zachariáš zastíněnou tvář, cítím, jak mě provtává vyčítavým pohledem. Z toho, co vím, projevoval vždy k Neměnnému jen neochvějnou loajalitu. Co když Králi nahlásí, že jsem selhala? Co kdyby pak tyran začal pochybovat o mé oddanosti?

„Buďte zticha!“ nařídím mrzákovi. „Takové báchorky vám život nezachrání.“

Jenže on si trvá na svém.

„Stačí, když na vteřinu zavřete oči, vy i váš spolubojovník, a já zmizím na chodbách. Nikdo se o tom nedozví.“

„Řekla jsem vám, ať jste zticha!“

„Máte tak zvláště stříbřité vlasy, ale hádám, že jste ještě mladá,“ tvrdošíjně pokračuje s očima plnými slz. „Kolik vám je? Sedmnáct? Možná osmnáct? Tolik je i mé dceři Henriettě. Máte ten samý rebelský výraz. Je to jen na vás, jestli ji ještě uvidím. Jestli ji znovu stisknu v náruči jako pokaždé, když se vracím z moře.“

„Kdyby vám tak byl Foibos Bledý radši usekl jazyk než ruku...“ vydechnu se sevřeným hrdlem.

„Navzdory vašim slovům nejste tak tvrdá, jak předstíráte. Vím to,“ pronese rozechvělým hlasem. „Jste jiná než ostatní panoši. Pod náprsenkou s vyrytým ledovým sluncem se skrývá planoucí srdce mladé dívky toužící po spravedlnosti.“

Zachvěji se. Ten muž, kterého vůbec neznám a který se mě snaží obměkčit, mě právě popsal lépe, než si dokáže představit. Rychle pohlédnu na Zachariáše, abych se ubezpečila, že nebere důstojníkova slova vážně... Jenže panošův výraz zůstává neproniknutelný.

„To už stačí,“ zakřičím. „Jediná spravedlnost, které sloužím, je spravedlnost Neměnného. Pod náprsenkou se skrývá jen jeho oddaná vojačka. A pokud se ještě jednou budete proti mému pánovi a vládci rouhat, budou to poslední slova, která pronesete.“

Přiložím Étienнови de Fabelle pod hrdlo meč ze smrtonosného stříbra. Jsme k sobě obličejí tak blízko, že na čele cítím jeho přerývavý dech. Štiplavý zápach jeho potu mě pálí v nose.

„Tak už pojďme,“ řeknu hlubším hlasem. „Nedělejte už žádné cavyky a nechte se zavést do cely.“

Důstojník se ani nepohne. Světýlko naděje, které mu před chvílí vzplálo v očích, rázem vyhaslo. Teď se na mě dívají jen dvě bezedné, temné studny.

„Dostala jste mě,“ vydechne. „A já blázen jsem si myslel, že najdu spásu.“ Hlas, který z něj vychází, už není zvučný, prosebný

a žadonící, je jen jako slabý, sotva slyšitelný vánek – je to hlas rezignace, hlas odsouzení, který ztratil poslední naději, že by mohl trestu uniknout. „Myslel jsem si, že si jen nesmrtelní dokážou takhle zahrávat s lidskými životy. Ale vy jste stejného ražení. Tak mladá a už tak krutá, jako nějaká staletá vampýrka. Protože tohle všechno je pro vás jen hrou, že ano? Vzbudila jste ve mně naději, že uniknu, jen proto, abyste mi ji mohla záhy sebrat.“

„Opakuji vám, pane, že jsem vás nenechala uniknout,“ zakoktám a ve zpocené ruce se mi přitom chvěje rukojeť meče. „Buďte rozumný. Přijměte svůj osud důstojně jako urozený muž.“

„Není nic důstojného na tom, zemřít jako štvaná zvěř, jen pro zábavu nesmrtelných dvořanů. Urozený muž se nenechá vystavit smrti. Vyhledá ji!“

A vtom mě překvapí. Vší silou mě k sobě přitiskne, a než vůbec pochopím, že si tím objetím vybral smrt, je už příliš pozdě. Hrdlo si napíchl na špičku mého meče, jenž jím zcela projel.

V šoku couvnu.

Z prořáté krkavice mohutně prýští krev a zaplavuje mramorové schodiště.

Étienne de Fabelle padá k zemi jako loutka, které ustříhli šňůrky.

Pak se zmrzačené tělo zhroutlí a kutálí se po schodech až dolů, kde ho pohltí černá tma.

2.

SPOJENECTVÍ

„Diano de Gastefriche, zvykli jsme si u vás na lepší výkony,“ oznámí Neměnný, když se vrátím do Apollónova salónu.

Náprsenku i kožené kalhoty mám potřísněné krví. A trocha vazké tekutiny, ze které se vytvořily sraženiny, mi ulpěla i na šedivých vlasech.

Za celou cestu z podzemí paláce jsme se Zachariášem neprohodili jediné slovo. Ale to ticho bylo tíživější než jakékoli kázání. Teď se na mě upírají oči všech dvořanů, žhavé jako uhlíky.

„Vaši společníci se příkladně zhostili svého úkolu,“ pokračuje Král z výšin trůnu a ukazuje přitom na zbylé čtyři panoše. „Zločinci byli zatknuti a slečna de Plumigny zdárně zakončila celou operaci, když s vervou zajala ničemného admirála.“

Helenaísa pozvedne bradu s vítězoslavným úsměvem na tváři.

„Všichni uprchlíci už jsou pod zámekem a čekají na vykonání rozsudku,“ uzavře Král. „Všichni, až na jednoho, který nám smrtí unikl.“

I přes dokonalou strnulost vladařovy masky se mi zdá, že se mu bohaté lokny lví kštice podrážděním vzdouvají.

Celá ulepená od krve udělám pukrle a začnu se rozplývat v omluvách.

„Lituji, že jsem ho nedostala živého, Vaše Veličenstvo, ale stihl ho osud, který si zasloužil.“

„Kdo jste, Gastefrichová, abyste rozhodovala, jaký osud si zaslouží naši poddaní?“ udeří na mě monarcha ledovým hlasem. „Myslíte si, že nás převyšujete?“

„To samozřejmě ne, Pane...“

„Vynesli jsme rozsudek – skon při dvorném lovu, jako obyčejný nesmrtelník. Ale vy jste vykonala jiný – stětí hlavy, prestižní poprava vyhrazená šlechticům.“

Zatnu zuby. Kdybych měla Králi vysvětlovat, že se důstojník Fabelle vrhl na mou čepel, ještě víc bych se do toho zamotala. Je zbytečné mu upřesňovat, že si ten nešťastník podržl hrdlo a nikdo mu hlavu nesetnul. Neměnného nemůže nikdo opravit.

A tak se spokojím s tím, že se pokloním, až se skoro rozlomím vejpůl. Král Temnoty, jeho trůn i celý jeho Dvůr – všechno mi rázem zmizí z očí, vidím jen podlahu. Když duní královský hněv, musíte se před vladařem úplně plazit a být nižší než samotná zem, abyste neschytali palbu.

„Nemám pro to žádnou omluvu, Vaše Veličenstvo,“ řeknu. „Jsem navždy vaší poníženou služebnicí.“

„To jste. A my jsme té služebnici našli práci. Poplujete do Ameriky.“

Celá zmatená se odvážím pozvednout hlavu.

„Do Ameriky, Pane?“

Pro mě byla Amerika vždycky jen vzdáleným, nereálným obzorem. I když si ji oficiálně rozdělila vícekrálovství Magny Vampyrie, říká se, že je tam Kodex smrti mnohem volnější než

ve staré Evropě. Právě tam soustředí Fronda veškeré své naděje na revoluci, která by se mohla rozšířit po celém světě.

„Konkrétně na americké ostrovy,“ upřesní Král. „Rozhodli jsme se, že vás pošleme na Antily, kde se potkáte s bermudskými piráty.“

„Na Antily, Pane?“ zakoktám. „Ale já jsem na žádnou loď nikdy ani nevstoupila.“

„No, tak je na čase, abyste na ni vstoupila. A nejen na loď, ale i do manželství. Protože jsem vás zaslíbil Foibovi Bledému.“

Než mi ta zpráva doputuje do mozku, přestane mi na chvíli bít srdce. Otevřu pusu, ale žádný zvuk z ní nevyjde.

„Zatímco jste se věnovala řezničině na našich chodbách, bavili jsme se s našimi nejbližšími poradci,“ naváže Král. „My, Ludvík, jsme se rozhodli, že spojenectví s nejmocnějším pirátem nám bude ku prospěchu – a pevná spojenectví se stvrzují sňatky.“

Povšimnu si nesmrtelných, kteří stojí na pódiu napravo a nalevo od trůnu. Samozřejmě tam nechybí neblahý Exili, Velký architekt Francie a hlava Fakulty krve. Tato pochmurná postava zahalená do šarlatových šatů je Královým osobním lékařem, a nikdy jej proto neopouští ani na krok. Rozpoznávám také ostře řezaný profil Ezechiela de Mélaka, ministra války, a také harmonickou tvář princezny des Ursins, ministryně zahraničních věcí. A co se týče drobné postavy držící se hned u trůnu, téměř pohlcené úžasnou šedivou nakulmovanou kšticí, tak ta patří Michelu de Chamillartovi, ministru financí.

„Chamillarte, vysvětlete to,“ přikáže mu Král.

„Trojstranný obchod s Amerikou je pro ekonomiku království klíčový,“ prohlásí ministr huhňavým hlasem. „Spoléháme na to, že nám kolonie poskytují zlato a drahé kovy, ale také cukr a kávu, po které smrtelní dvořané šílí, a bavlněné tkaničky, do kterých se Dvůr obléká. Avšak piráti nám už několik let

drancují lodě. A trestným výpravám našeho námořnictva se je nikdy nepodařilo zastavit – byly to spíš jen další rány do vody, smím-li to tak říct.“

Malý vampýr se jízlivě podívá na svého kolegu, který za tyto neúspěchy odpovídá – na markýze de Mélaka. Tvrdá soutěž o to, kdo před Králem víc zazáří a pošpiní své konkurenty, totiž zuří i v nejvyšších patrech státu.

„Tito piráti jsou zbabělci, kteří se vyhýbají přímé konfrontaci,“ zavrčí Mélac. „Útočí na poslední obchodní lodě flotily. A nejen na ty, které mají vyvěšenou francouzskou vlajku.“

„Přesně tak,“ vstoupí do toho průzračným hlasem princezna des Ursins. „Pokud bychom s nimi uzavřeli spojenectví, nebo alespoň s tím nejmocnějším z nich, mohli bychom tyhle výpady řídit. Nejen že by ušetřili naše lodě, ale o to zuřivěji by útočili na lodě cizích států – zejména těch, jejichž ambice až příliš rostou.“

Narážka nejvyšší diplomatky Magny Vampyríe je zcela zřejmá. Už několik let se vicekrálovství Anglie snaží vymanit z područí Versailles. A anglické námořnictvo zastihuje to francouzské.

„Foibos Bledý je jen pirátem. My mu nabídneme, aby se stal Královým korzárem,“ oznámí Neměnný. „A on pak naše zákony vnutí dalším americkým pirátům. Bude drancovat cizí plavidla. A cizím mocnostem připomene naši převahu. A tak se Foibos dostane na oběžnou dráhu kolem Apollóna, tak jak to má být. Protože ze dvou těles musí vždy to menší obíhat kolem toho většího. To je mechanismus nebeských sfér.“ Vladař se na mě obrátí zlatou tváří, inkarnací slunečního boha. „Našemu budoucímu poddanému se líbí v tropických bouřích? Budiž. Vytvoříme pro něj léno Hurikánů – kousek moře, nad kterým bude vládnout naším jménem. Nabídneme mu titul a zvýší se tím i vaše postavení, slečno – po vašem sňatku vás oba povýšíme do vévodského stavu – budete vévodou a vévodkyní.“

Jsem z toho oznámení a přízně naprosto zničená a zdrcená. Moc dobře jsem věděla, že o svazcích svých panošů rozhoduje výlučně Král, jen jsem si myslela, že v mém případě to přijde až za několik let.

„Proč zrovna já, Pane?“ vysoukám ze sebe.

„Protože taková je naše dobrá vůle. Tento důvod vám musí stačit. Taková šedá myška nedokáže nikdy proniknout cestami naší věčné mysli.“

Nevím, co mě víc rmoutí – jestli způsob, jakým o mně mluvívá, jako o majetku, který může libovolně nabízet, nebo zdání náklonnosti, jež je schována za jeho slovy. Šedá myška, takhle mě s oblibou nazývá. Mě, které dal jako jediné ze svých sloužících přezdívku.

Podívám se na své další dvě spolubojovnice. Nemůžu za sebe nabídnout Proserpínu – zaprvé kvůli minulosti, kdy jsem s ní nehrála úplně fér, a pak také pochybuji, že by byl Král ochotný vyslat Angličanku, aby stvrdila spojenectví, jehož cílem je mimo jiné právě oslabení Anglie. Ale taková Helenaísa...

„Jsem nanejvýš poctěna vaší volbou, Vaše Veličenstvo,“ odvážím se argumentovat. „Ale nejsem jí hodna. Slečna de Plumigny má mnohem větší váhu než já. Je lepší partií. Je mnohem bystřejší, o čemž svědčí zajetí admirála. Je také bohatší. A očividně je mnohem hezčí.“

Když Helenaísa slyší, jak veřejně vyzdvihuji její převahu, roz-táhne se jí z toho po tváři široký úsměv. Je třeba říct, že její krása nemá konkurenci jen díky alchymistickým operacím placeným jejím otcem, zbohatlým baronem Anakreónem de Plumigny.

„Je nepochybně krásnější, o tom není sporu,“ opácí mi hulvátsky Král. „Proto pro ni chystám mnohem prestižnější svazek, na cizím dvoře, kde bude moct tahle krása zářit ve prospěch Francie. Poslat ji neotesaným pirátům a nechat zahalit její lesk mlhami Bermudského moře by bylo mrhání.“

Někteří dvořané si hned začnou cosi špítat a někdo se i tiše pochechtává. Ale Král nedá fámám čas, aby se rozšířily.

„Vy máte víc než jen hezkou tvář, jste oduševnělá,“ prohlásí, a utne tak všechny posměváčky. „Budete toho muset využít, abyste mohla kapitána Foiba Bledého svést a dostat na naši stranu. Spoléháme na vás, Gastefrichová. Už zítra, během noční rovnodennosti, se vydáte do Nantes. Odtud pak odplujete na Antily. Nikoli však na jedné z našich válečných lodí, které se ukázaly být tak bídné, nýbrž na korzářské lodi s kapéřským listem podepsaným naší rukou. Jděte si vše připravit a pokuste se nás tentokrát nezklamat. Nebudete do svých sítí chytat uprchlého, bídného důstojníka, ale budoucího vévodu!“

Po těch slovech se panovník zvedne z trůnu na znamení, že je debata u konce. Cípy hermelínového pláště zvednou tak ledový poryv, až zhasne několik svícňů. Potom Král zmizí na chodbě vedoucí do zahrad, následován houfem dvořanů s obrovskými parukami a drdoly zdobenými galeonami. To všechno se čerí jako moře, které se mě chystá pohltit.

„Přece musí být nějaký způsob, jak Krále přimět to rozhodnutí změnit!“ křičím snad už posté.

„A já ti opakuji, že tyranova rozhodnutí jsou stejně neměnná, jako je on sám,“ odpoví mi chmurně Velký jezdec.

Hned po východu slunce, když si šli všichni nesmrtelní dvořané lehnout do ledových rakví, jsem se rozběhla do Velké jízdárny. Oficiálně jsem měla poslední den ve Versailles využít k tomu, abych se rozloučila s bývalými spolužáky. Ve skutečnosti jsem ale do ložnic ani tříd nezamířila. Upalovala jsem rovnou do kabinetu ředitele školy, odkud jsme se oba vydali tajným průchodem klesajícím do podzemních částí budovy. Tam, třicet metrů pod zemí, jsem si před svým učitelem konečně mohla vylít srdce. Stejně jako já hraje totiž Montfaucon ve Versailles dvojí hru. Je zároveň dvořanem a zároveň velitelem Frondy lidu.

Den utekl jako voda a minuty mizí jako zrníčka přesýpacích hodin. Teď už je skoro večer a já jsem od rána nikam nepokročila. Velký jezdec se na mě zasmušile dívá přes lokny staré zplihlé paruky. Pod vpadlýma očima mu záře lucerny zavěšené na vlhkém stropě zvýrazňuje oteklé váčky. Nejradši bych s ním zatrásla, ale neudělám to – ten asi dvoumetrový obr musí vážit nejmíň dvakrát tolik co já.

„Určitě se dá něco udělat,“ žadoní má přítelkyně Naoko. „Přece zítra nenecháme Johanu... navždy odejít.“

Mladá Japonka lomí rukama. Nedokáže si představit, že bychom se měly nadobro odloučit. Už skoro šest měsíců žije v podzemí školy, kam ji Montfaucon zavřel poté, co odhalila tajemství Frondy.

Zvykla jsem si za ní chodit vždy, jakmile se mi v paláci namane mezi povinnostmi chvíle volna. Při každé návštěvě mi ukazuje znamenité orchideje a lotosy, jež sama namalovala na hedvábná kimona – umělé květiny, které jí mají nahradit ty, jež už nemůže obdivovat na povrchu.

„Myslete na Frondu, pane,“ naléhá. „Odboj si přece nenechá odejít tak významného agenta, jako je Johana.“

„Fronda o Johanu jejím sňatkem s Foibem Bledým nepřijde,“ zavřčí Montfaucon a uzlovitými prsty si přitom hladí ježatou bradku. „Naopak by tím mohla získat stejně významného bojovníka. Stačilo by ho jen dostat na naši stranu.“

Nevěřím vlastním uším. Místo sklíčenosti ve mně začne bublat vztek.

„To se mi snad zdá! Takže po Neměnném si začínáte na kuplíře hrát i vy? Tak věřte, že nejsem kus masa, který můžete prodávat vyšší nabídce!“

„Foibos Bledý nic nenabídl. To ty se budeš muset nabídnout jemu,“ odsekne ten hrubián, aniž by ubral na vážnosti. „A budeš muset být hodně přesvědčivá, pokud nechceš skončit“

rozčtvrcená jako hovězí, abych si vypůjčil tvou jemnou metaforu, protože jeho pověst řezníka je dobře známá.“

Příliš vyjevená na to, abych mohla cokoli odpovědět, vyskočím a vši silou kopnu do židle. Roztříští se o studené dlaždice, opěradlo praskne vedví. Velkého jezdce to ale nijak nevykolejí, jen znuděně zakroučí hlavou jako unavený vychovatel nad zlobivým dítětem.

„Takové výstupy jsou k ničemu,“ zamumlá. „Nic tím nezískáš a ostatní tím jen přijdou o čas. Počínaje Orfeem, který bude muset opravit, co jsi rozbila.“

To už se s vrzáním otevrou do místnosti dveře, za kterými stojí Montfauconův člověk pro všechno – nebo spíš *stvoření* pro všechno. Orfeo není člověk, ale seskupení několika kusů lidských částí ledabyle přišitých jedna ke druhé. Úslužně míří k rozbité židli. Ale než ji zvedne, položím mu ruku na široké zápěstí. Jelikož se s ním stýkám často, tak mě už z jeho věčně vlhké a studené kůže nemrazí, dokonce ani z dotyku drsných stehů, které jí procházejí.

„Počkej,“ řeknu mu. „Co kdyby pro jednou tu práci udělal tvůj pán?“

Orfeo ke mně vzhledne velkýma nefritovýma očima, jež vypadají jako dva vodnaté klenoty vsazené do zvláštního obličejě bažinaté barvy.

„Velký jezdec za sebe vždycky na špinavou práci posílá někoho jiného, Orfeo,“ vybuchnu, až se vzteky celá roztřesu. „Každou noc tě nechá vyštvátat ghúly z nor, abys mu je nahnal na mušku. V zimě mě zase vypravil do Paříže, abych tam zabila Dámu zázraků. A Naoko mi vyprávěla, že ji ten vykořisťovatel nechává psát dlouhatánské texty – samozřejmě zdarma!“

„Naoko je velmi nadaná kaligrafka a já její talent zaměstnávám vytvářením falešných dokladů pro Frondu,“ brání se Montfaucon.

„*Zaměstnávám* je trochu přehnané,“ opravím ho. „Za každé zaměstnání se platí, ale Naoko pro vás pracuje zdarma. A co se týče té Frondy, o které mi tady melete už několik měsíců, ještě jsem ji nikde neviděla.“ Začnu se točit dokola, rukou si jakoby stíním oči a dělám, že zkoumám horizont, přestože mě obklopují jen prázdné stěny. „Haló, kde jste?“ křičím. „Kde jsou ti skrytí frondisté? Kde je ta armáda, která by měla svrhnout Neměnného? Nikde!“

Ozvěna hlasu se odráží podzemními chodbami za místností, jako by mi odpovídala sama nicota: „*Nikde... Nikde... Nikde...*“

„Dobrá, tak už jsi skončila?“ zeptá se mě Montfaucon tvrdým hlasem, jakmile utichne poslední ozvěna. „Nebo nám ještě něco zahraješ? Víš, frondisté jsou úplně všude – od Versailles po Paříž i ve všech krajích. Než se podařilo trpělivě utkat tuto tajnou síť, jež se táhne celou Magnou Vampyríí, trvalo to několik desetiletí. Abys věděla, tak bude dokonce i jeden frondista v posádce *Smuteční nevěsty*, což je podle informací, jež se mi podařilo získat, korzárská loď, na níž se budeš plavit. To, že frondisty nevidíš, ještě neznamená, že neexistují. Musím ti snad připomínat, že jsi měla celých sedmnáct let čtyři z nich přímo pod nosem?“

Montfauconův argument je krutý, ale trefný. Celé dětství jsem vůbec netušila, že mí blízcí patří k Frondě. Ale teď už jsou mí rodiče i bratři mrtví a své tajemství si vzali s sebou. Vzpomínka na ně mě zasáhne jako rána pěstí – zavravorám, hledám židli, ale nemůžu ji najít...

Montfaucon se rychle zvedne a zachytne mě těsně předtím, než se zřítím. Jemně mi přistrčí svou židli. I hlas se mu zjemní.

„Nechtěl jsem tě ranit, Johano. Ale musel jsem ti připomenout, odkud pocházíš. A musím ti také připomenout, že v Americe je obrovské množství frondistů. Proto je tak důležité spojení s piráty – aby se ještě víc odloučil Nový Svět od Starého a aby se tak mohlo povstání rozvinout.“

Přikývnu, vztek už je pryč.

V zimě poslal Montfaucon do Ameriky malého Pierrota, zázračné dítě obdařené jasnovidností. Pierrot je dokonce mnohem víc než jen jasnovidec. Je to věstec, jehož vize stály za zrodem zázračné techniky, která by možná mohla zamíchat nadvládou vampýrů – magie nazývané elektrina. Velký jezdec se rozhodl, že zorganizuje jeho odchod, protože se upřímně domníval, že chlapec bude za Atlantským oceánem víc v bezpečí. A také proto, že by tam mohl svůj zázračný talent využít ve prospěch Frondy lidu.

Starý muž se ke mně přihrčí, až mu všechny klouby zaprasakají jako vyschlé dřevo.

„Vyčítáš mi, že nechávám špinavou práci na ostatních. Ale to je nespravedlivé. Věř mi, že kdybych tam mohl osobně jít, tak to udělám. Ale pochybuji, že bych svým šarmem Foiba Bledého okouzlit, i kdybych si namaloval oči i tváře silnou vrstvou líčidel.“

Musím se pousmát při představě, jak si Velký jezdec líčí přísnou tvář jako nějaká kurtizána.

„Kdoví?“ zachichotám se. „Možná, kdybyste si pro začátek vyměnil tu staromódní paruku za nějaký nový model hurluberlu jako Helenaísa, tak byste lámal srdce!“

To už se ani Naoko neudrží a vybuchne smíchy, zatímco si Velký jezdec ohmatává mdlé lokny, které mu zplihle visí po obou stranách obličeje s propadlými tvářemi.

„Co tím myslíš? Nemám zas tak starou paruku. Minulý měsíc jsem ji nechal nakadeřit, stálo mě to celých třicet poctivých sou...“

„Nechme toho. Chtěla jsem tím jen říct, že asi nebudete na titulní straně *Galantního Merkura*.“

Montfaucon rázem pochopí, že si z něj utahují, a zamračí se. Začne si mumlat pod fousy.

„Budiž. Když tam nechceš jet, nutit tě nebudu. Ale Král asi nebude tak shovívavý. Víš moc dobře, že neposlušnost nesnáší. Takže budeš mít jedinou možnost – abys unikla jeho hněvu, budeš muset potajmu opustit Dvůr. Budeš odsouzená k tomu, strávit zbytek života odloučená tady v podzemí, stejně jako Naoko.“

„Ledaže by mi zhotovila falešné doklady,“ řeknu a vyhledám skloněné oči své přítelkyně. „Abych mohla opustit Île-de-France a možná i království. Mohla bych se tak dostat do Ameriky a sejít se tam s Pierrotem.“ Zvednu bradu a vyzývavě se podívám na Velkého jezdce. „Neodjedu do Nového Světa, abych padla do područí manželství, ale abych se přidala k řadám americké Frondy jako svobodná žena!“

Montfaucon nesouhlasně zavrtí velkou hlavou.

„Dokud potrvá éra Temnoty, nebude žádný smrtelník svobodný. Copak jsi to, Johano, ještě nepochopila? I v Americe bys musela žít v ilegalitě, musela bys vést život plný strachu a nebezpečí. Tak jako Pierrot a frondisté, kterým jsem ho svěřil. Určitě by ses k nim mohla přidat, účastnit se dílčích sabotáží proti koloniím Magny Vampyríe nebo možná udělat několik státních převratů. Jenže takový přínos by byl pro naši věc velmi chabý ve srovnání s tím, čeho bys mohla dosáhnout, kdyby se ti podařilo dostat na naši stranu bermudské piráty. Víš, také jsem dostal z Atlantiku nějaké zprávy – Foibos Bledý je prvním pirátem, který je natolik vlivný, že by se mu mohlo podařit sjednotit všechny ostatní. Pokud by začali sloužit Králi Temnoty, byla by to pro americké odnože Frondy smrtelná hrozba. Ale pokud by je sjednotil pod naším praporem a pokud by se mu podařilo zpřetrhat většinu plavebních cest, které utváří bohatství Magny Vampyríe, pak by to znamenalo pro náš boj zásadní zvrat. Historický mezník.“ Montfauconovi v záři lucerny planou oči. „Ano, Johano – byl by to začátek revoluce.“

Něžně mi položí masivní ruku osázenou ocelovými prsteny na rameno.

„Nedokážeme ani spočítat ty, kteří stejně jako tví rodiče a bratři položili život za udržení naděje, že se jednoho dne vrátí Světlo.“

„Návrat Světla...“ zamumlám. „Stejně jako v mých vizích.“

V myšlenkách se vracím do snu, v němž probleskovaly usměvavé tváře mých rodičů, zlehka na mě dopadalo nové slunce a nad tím vším se rýsoval příslib zářivé budoucnosti. Do tohoto lepšího světa jsem za poslední měsíce nahlédla už dvakrát. Dvakrát jsem nahlédla do reality, v níž byla má rodina stále naživu... a z níž vampýři zmizeli.

„Osud nás všechny volá, abychom sehráli svou roli,“ řekne Montfaucon. „Ta, která byla přidělena tobě, patří k těm nejtěžším. Moc dobře to chápu, vždyť jsi ještě tak mladá! Za příšerných okolností jsi osiřela. Pak tě to vyneslo až do pozice oblíbeného panaose tyrana, takže jsi byla nucená hrát ve dne v noci dvojí roli. A teď tě žádám, abys všechno, co znáš, opustila a vydala se na cestu, z níž není návratu. Vydáš se dnes v noci do Nantes, aby ses pokusila zrekrutovat nejsilnějšího spojence, jakého kdy Fronda měla? Nebo si vybereš cestu ilegality a budeš sloužit celé věci skromněji? Rozhodnutí je jen na tobě, a ať bude jakékoli, budu ho respektovat.“

Sklopím oči. Když mě Velký jezdec vyzýval, abych se naložila, aniž by mi dal sebemenší prostor, tak se mi proti němu útočilo snadno.

Jenže Montfaucon není Král, není cynickým hráčem, pro kterého jsou poddaní jen pěšáky. I přes nevrle vzezření je můj učitel spravedlivým mužem. A teď nastala ta chvíle, kdy se musím správně rozhodnout.

Co chci udělat se svým životem? Patří má existence jen mně samé? Mí rodiče poskytli tu svou ve jménu něčeho, co je

přesahovalo... Poskytli ji něčemu, co bylo mnohem větší než oni sami.

„Svoboda, nebo smrt...“ zašeptám, když si vybavím motto Frondy. „Neznamená to svobodu, nebo smrt pro sebe samého v osamoceném boji za osud. Znamená to, že každý musí být připraven obětovat život bez naděje na osobní odměnu, aby se jednoho dne dosáhlo osvobození všech.“

Vzhlednu a zadívám se Naoko do očí, které se třpytí jako hladina jezera. Navzdory slzám, jež zadržuje, už pochopila, že ať se rozhodnu jakkoli, budu muset odjet.

„Vydám se naproti Foibovi Bledému,“ řeknu tiše. „Protože je to má povinnost. Protože takhle by se zachovala máma, kdyby byla na mém místě.“ Se sevřeným hrdlem se pokusím na svou přítelkyni usmát. „Ale neloučím se s vámi navždy. Určitě najdu nějaký způsob, jak se jednoho dne vrátit. Víš, že na světě není nikdo tvrdohlavější, než jsem já.“

Přítaká. Jemně se jí přitom zavlní ofina hedvábných vlasů, která jí jako opona spadá až k obočím. Stejně jako já moc dobře ví, že mé sliby jsou jen prázdnými slovy a že mé šance na návrat jsou mizivé. Najednou ucítím na kůži studený dotyk, až mě zamrazí – to na mě sáhl Orfeo. Jako by mě chtěl zadržet. Není obdařen mluvou, ale jeho nefritové oči se lesknou stejně jako Naočiny.

„Jen doufám, že se tvá tvrdá hlava nerozbije o ještě tvrdší,“ pošeptá mi má přítelkyně. „Kdoví, co se ve Foibovi Bledém odehrává.“

„To nevíme,“ připustí Velký jezdec. „Nevíme, co toho zločince vzešlého odnikud pohání. Láká ho zisk? Vábí ho sláva, že bude vládnout mořím? Nebo – troufám si hádat – ho žene láska po svobodě? To budeš muset zjistit ty, Johano. Budeš ho muset přesvědčit ty, která jsi už prožila tolik utrpení od Neměnného, že spojenectví s Králem Temnoty by bylo porobou.“

A ukázat Foibovi Bledému, že jako velitel Frondy lidu by zůstal svým pánem. A možná by se dokonce stal i hrdinou lidstva. A kdyby tohle vše pro něj nic neznamenalo a jediné, o co mu jde, je zlato, pak se ho pokusíš koupit a udělat z něj našeho žoldněře – američtí frondisté mají také dost jmění. Až budeš na ostrovech, tak ti může náš agent ze *Smuteční nevěsty* pomoci navázat kontakt s martinickou odnoží naší organizace. Ten muž se jmenuje Cléant. Je jedním z komorníků přidělených do služeb vampýrských důstojníků.“

Vtom začnou vážně odbíjet železné hodiny na stěně, jako by chtěly podtrhnout tento slavnostní okamžik.

„Sedm hodin večer,“ oznámí Velký jezdec pohnutým hlasem. „Už přichází noc, Johano. Zeď Velké štvanice se otevře. Jsi očekávána na zámku. Ještě ti dám jednu poslední radu – dávej si veliký pozor na korzárského kapitána *Smuteční nevěsty* Hyacinta de Rocaillese. Tohoto nesmrtelného předchází krutá pověst. Budeš-li kdykoli během plavby potřebovat Cléantovu pomoc, je domluvené heslo – požádej ho o sklenku vody ze Seltze a on už pak zařídí, aby s tebou mohl promluvit o samotě.“

Montfaucon se zvedne ze židle a narovná si shrbená záda.

„Teď už běž, je čas.“

Neohrabaně rozevře ruce, ale pak je zase nechá sklouznout dolů podél masivního těla, jako by nevěděl, co s nimi. Tentokrát uhne pohledem on přede mnou, ale i tak mezi lokny jeho paruky vidím, jak mu oči vlhnou. A tak ho obejmu já. Poprvé a naposledy v životě ho obejmu – se stejnou vroucností, s jakou jsem dřív objímala tátu.

3.

DRUŽINA

Král si mě ještě naposledy před odjezdem vyžádá do Zrcadlového sálu.

Jakmile do té ohromné místnosti vstoupím, začnou mě přepadat chmurné pocity. Není to jen kvůli tomu, že v tuhle pokročilou noční hodinu je sál prázdný, zatímco jindy se hemží dvořany, ale hlavně proto, že v místnosti mě čeká jen Král. Vysoká postava v bílém plášti stojí pod těžkými křišťálovými lustry.

„Přistupte, myško.“

V prázdné místnosti se jeho hlas rozléhá hlasitěji než obvykle. Odráží se od velkých, nehybných zrcadel a vysokých oken shlížejících do černé noci. Po loučení s Velkým jezdcem, Naoko a Orfeem se mi ještě svírá srdce. Mírím k němu a s každým krokem se okolní teplota snižuje. Rozechvěle se pokloním. Opravdu si takto zastíněná jeho velkolepostí zahalenou do hermelínu připadám jako myška na úpatí zasněžené hory.

„Vstaňte, slečno. Vězte, že brzy se před námi nebudete muset tak hluboce uklánět. Budete vévodkyní. A budete mít vlastní dvůr – Dvůr hurikánů. Pojdte se s námi trochu projít.“

Ucítím studený dotyk. Studenější než samotná smrt – Králova dlouhá ruka mi obepnula zápěstí, aby mi pomohl se zvednout. Srdce mi pod koženou náprsenkou ztuhne. Je to poprvé, co se mě vladař dotkl. Poprvé od noci, kdy mi přiblížil zápěstí k ústům, abych mohla vypít doušek jeho krve.

Zatočí se mi hlava, a tak se pevně chytnu ruky, kterou mi podává – je tvrdá jako skála. A nezahřeje mě ani jeho koženový plášť – je ztuhlý, jako by ho tělo, jež halí, dočista zmrazilo. Pak se rozejde podél vysokých oken směřujících do zahrad a celou zkrehlou mě vede s sebou. Venku panuje černočerná noc, bez měsíce i hvězd. Ale třebaže nic nevidím, jasně vnímám, jaký masakr se tam právě odehrává. Přes matná skla prochází zvuky pleskajících střevíců po šterku, vzrušené výkřiky a úzkostné chroptění – dvorný lov rovnodennosti je v plném proudu...

„Svatební sprežení je už připravené,“ oznámí panovník. Je u mě tak blízko, až mi jeho strašlivý hlas rozechvívá i morek v kostech a zarývá se mi do nejhlubších končin duše. „Kočár na vás čeká u Neptunovy fontány – u boha moří, který bude od nynějška bdít nad vaším osudem. Odjedete před svítáním, za prvního jarního dne.“

Vylekaně zvednu oči. Obličej mi sahá sotva k monarchově hrudníku. Ale ani z tohoto úhlu se nedá spatřit, co se skrývá za jeho maskou. Ta je totiž k tváři pevně připevněna řetízky, jež mizí v ohromné kštici.

Z kovových rtů zaduní otázka.

„Víte, slečno, co znamená rovnodennost?“

Snažím se vzpomenout. Kdysi mě matka v Krysím Brdku učivala poznávat střídání ročních období a herbář.

„Je to datum, od kterého se dny začnou prodlužovat na úkor noci, Pane,“ zamumlám.

„Přesně tak. Někteří smrtelníci se domnívají, že s nástupem teplého období naše moc ochabuje. Ale je to jen velká lež. Protože nástup Světla trvá jen chvíli a Temnota se pokaždé s podzimem vrátí!“

Chvíli zůstanu mlčky zavěšená za Královo rámě. Při každém kroku mu pod vahou těla zapraskají parkety, jako by byl chodící mramorovou sochou. Proč mi říká o smrtelnících, kteří doufají ve vítězství Světla? Co se odehrává za tou neproniknutelnou maskou, jejíž profil vidím z takové blízkosti, jen několik centimetrů od sebe?

„Za několik hodin se v zahradách rozední,“ pokračuje. „Paprsky spálí Marignyho a jeho dva důstojníky. Rozeznáte je?“

U jednoho z oken se zastaví. Skutečně mám pocit, že vidím čnít do noci tři vysoké, temné siluety – tři dřevěné kříže vsazené do terasy, na kterých jsou přivázaná těla.

„Jak směšné, když vidíme, že na zničení věčnosti stačí jedno ráno...“ oduší zahloubaný Král. „Nikdy se nesmíříme s tímhle nepřijatelným omezením vampýrského údělu. Naše říše si brzy podrobí i den. Alchymistické práce, kterým se po desetiletí oddáváme s Exilim, začínají nést ovoce. Už stačí jen málo a naše velkolepost bude zářit bez ustání a všude!“

Pod koženou náprsenkou se mi rozbuší srdce. Je to poprvé, co se přede mnou Král zmíní o svém velkém plánu, o kterém se na Dvoře šušká – o znovudobytí dne. O tom, že se opravdu vyrovná Apollónovi. A bude bezvýhradně vládnout celých čtyřicet hodin. Že by už byl opravdu u cíle? Ale jak?

Obrátí ke mně zlatou tvář.

„Vězte, myško, že v pokladu, který ukradl váš budoucí manžel, je klenot, který je nám obzvláště drahý. *El Corazón de la Tierra*, Srdce Země – tak se jmenuje. Je to velice vzácný minerál

pocházející z propastných hlubin mexických dolů, v samém srdci Nového Španělska. Flotila, na kterou zaútočili, převážela tento neskutečně čistý diamant, kulatý a velký jako herní míček. A ten je nezbytný pro dokončení našeho velkého alchymického díla. Foibos Bledý si může zbytek pokladu nechat, zlato i šperky. Ale byli bychom mu vděční, kdyby nám vrátil tento kámen s jedinečnými vlastnostmi. Beztak by mu byl k ničemu, protože musíte být velmi zkušení v okulním umění, abyste věděli, jak s ním zacházet. Vzpomeňte si na to a přesvědčte ho, aby nám ho vrátil. Ale hlavně jedejte diskrétně, protože v žádném případě nechceme ke Corazónu přitáhnout nežádoucí pozornost. Temnota nám je svědkem, že je náš Dvůr plný zrádců a intrikánů – vy o tom něco víte, když jste zmařila La Roncièrovo spiknutí. Ale na vás se můžeme spolehnout, protože máte veškerou naši důvěru.“

Tak tohle byl účel našeho posledního důvěrného rozhovoru, protože Neměnný nedělá nikdy nic bezdůvodně – svěřit mi kromě oficiální mise ještě misi tajnou. A nevybral si mě kvůli mé „oduševnělosti“, jak před chvílí tvrdil před Dvorem, ale protože věří, že jsem spolehlivá a zcela mu oddaná.

„Vynasnažím se, Pane,“ zakoktám, zatímco mi v hlavě víří myšlenky.

Musím najít nějaký způsob, jak ještě před odjezdem zalarmovat Velkého jezdce. Musím mu za každou cenu říct, že už je Král blízko svého ohavného cíle! O Corazónu de la Tierra nevím vůbec nic, ale třeba to bude něco říkat mému učiteli...

„Musíte udělat víc, než se jen vynasnažit,“ nařídí mi Neměnný. Ještě víc mi ledovou rukou sevře paži, až ji skoro rozdrtí jako chabou větvičku. „Přivezte mi Corazón na podzim, během oficiální návštěvy Versailles s vaším manželem,“ poručí mi. „A tak o našem jubileu, 31. října, kdy uplyne tři sta let od naší transmutace, vstanu ráno se sluncem!“

Myšlenky mi při vidině té hrůzy strnou – Král Temnoty se svým dvorem pustoší den a ničí poslední útočiště smrtelníků... Ale to už mě vladař pouští a několikrát zatleská.

„Schůzka skončila! Nechť mí lidé nešetří posledními doporučeními před cestou!“

Skoro ve stejném okamžiku se otevřou jedny z dveří Zrcadlového sálu.

Do místnosti vstoupí Královi nejbližší rádci – Velký archiater Exili, markýz de Mélac a princezna des Ursins. Následují je tři panoši – Proserpína, Zachariáš a Rafael.

„Všechno jsme připravili, slečno de Gastefriche!“ oznámí mi ministryně zahraničních věcí. „Za vaším kočárem pojedete ještě jeden, který přepraví vaši výbavu. Nechala jsem jej naplnit spoustou šatů, líčidel a šperků.“

„Jsem vám vděčná, madam,“ řeknu. „Ale v koketování a parádě se moc nevyznám.“

„Tak se to budete muset naučit. Budete mít čtyři týdny na to, abyste se zdokonalila ve svádění a také abyste si rozšířila znalosti o Antilách. K tomu budete moci využít lekcí od vybrané družiny.“

Princezna ukáže na tři panoše.

„Tři z vašich spolubojovníků pojedou s vámi. Pokud mohou věřit předloženému dlouhému seznamu úlovek z doby studií ve Velké jízdárně, tak Proserpína Castlecliffová umění svádění ovládá dokonale. Určitě vás nějaké triky naučí.“

Z toho, že mi přiřadili učitelku svádění, jsem úplně v šoku. A ještě víc ze skutečnosti, že hlavní diplomatka království nasadila své špehy i do Velké jízdárny, aby ji informovali o flirtech studentů. Proserpína na mě spiklenecky mrkne uhlově namalovaným okem – ale tohle šibalství stačí k tomu, aby se z ní zase stala Poppy, rozpustilá kamarádka, se kterou nebude plavba tak únavná.

„Co se týče Zachariáše de Grand-Domaine, ten zase velmi dobře zná Ameriku a okolní ostrovy,“ pokračuje des Ursins. „Je synem Philiberta de Grand-Domaine, pána největší plantáže cukrové třtiny v Louisianě. Dokáže vás připravit na nový život v tomto koutě světa, který se stane vaším domovem.“

Od Louisiaňana se žádného pomrkávání nedočkám. Vypadá stále stejně nepohnutě a přísně, jako když mě v podzemí zámku našel s důstojníkem Fabellem. Nu což, plavba mi určitě pomůže rozkrýt taje tohoto panoše, který je z nás stále nejzáhadnější.

„A konečně, Rafael de Montesueño bude moct působit jako tlumočnick v zemi našeho hlavního spojence antilského regionu – v Novém Španělsku, které pravidelně posílá Francii jako daň nezanedbatelné množství zlata. A nebude k zahození, když se naučíte alespoň základy španělštiny.“

Melancholický *caballero* měl vždy v kontrastu s havraními vlasy zcela bledou pleť, ale dnes je úplně sinalý. Zdá se mi, že je z cesty do Ameriky nadšený zhruba stejně jako já.

„Král je velmi velkorysý, že vám na cestu propůjčí polovinu svých panošů,“ uzavře princezna des Ursins.

„Polovinu?“ cuknu sebou. „Pokud dobře počítám, tak pojedou čtyři ze šesti...“

„Vy se do toho už nepočítejte,“ opraví mě vampýrka. „Jakmile se vdáte, bude vaše hodnost panoše opět vrácena do hry a čest získat Králův doušek připadne nové vítězce.“

Bolestně polknu. Tolik jsem bojovala, abych téhle hodnosti dosáhla, a mohla tak z bezprostřední blízkosti sabotovat vládařovo království, a už mi ji berou. Budu moct skutečně sloužit Frondě lépe, když budu Králi na hony vzdálená? Doufám, že mi Montfaucon dobře poradil a že já jsem se dobře rozhodla...

„A konečně, každá novomanželka potřebuje společníci,“ prohlásí princezna. „Důvěrnici, která vás nejen doprovodí na cestě, ale která s vámi zůstane i poté, co se stanete vévodkyní. A tuto

společníci, jež vás bude doprovázet, pro vás speciálně vybral Velký archiater.“

„Velký archiater?“ opakuji a zmocňuje se mě neblahá předtucha.

Exili se pousměje. Ten úsměv je stejně ledový jako namodralá kůže plešaté hlavy čnicí nad obrovským krejzlem z bílé látky. Pokusím se na něj usmát, ale ve skutečnosti od tohoto monstra, které před třemi sty lety vedlo transmutaci Ludvíka XIV. ve vampýra, žádné dárky přijímat nechci.

„To nebylo nutné, Vaše Eminence,“ zadrmolím.

„Udělal jsem to rád,“ procedí.

Prsty s přerostlými nehty pokyne směrem ke dveřím. Na prahu se jako loutka tahaná nitkami objeví šestá postava – malá, hnědovlasá dívka, kterou jsem až doteď neviděla. Ale na její chůzi je cosi zvláštního, jde jako stroj. Okamžitě si vzpomenu na učitele dvorného chování – na válečného mrzáka generála Barvóka. Jeho tělo drželo pohromadě jen díky maticím a protézám. A ta dívka, která se ke mně blíží, při každém trhaném pohybu i stejně kovově vrže. Odhaduji, že se pod záhyby dvorských šatů ukrývá mechanismus, na kterém není vůbec nic lidského. Ale obličej, jenž jí překrývají obrovské železné brýle s nožičkami přišroubovanými velkými šrouby přímo do spánků, mi připomíná...

„Marie des Escailles,“ vydechne Poppy, když ve stejné chvíli jako já rozpozná naši bývalou spolužačku z Velké jízdárny.

Když jsme chodily do školy, patřila Marie k nejpilnějším studentkám, byla oblíbenkyní profesorů a častým terčem Heleňaisy a podobných potvor. Ale během soutěže o Králův doušek ji potkal šílený osud – vampýrské klisny ji shodily ze sedla a napůl sežraly. Vybaví se mi strašný obrázek, jak nešťastnici jedna klisna trhá ruku. Po zkoušce odvezli zbytky jejího těla do fakultních laboratoří. Neměli jsme o nebohé spolužačce

žádné zprávy, a tak jsem si myslela, že zemřela. Avšak teď, po několika měsících, tady opět stojí. Ale je tohle vylekané stvoření sflikované fakultními chirurgy pořád tou dívkou, kterou jsem znala? Opravdu ji vytvořili, aby mi dělala společnost, nebo na mě bude donášet Exilimu?

Můžu si ji prohlížet, jak chci, odpověď nemám – skla brýlí přišroubovaných do lebky jsou tak silná, že se nedá poznat, jaký výraz skrývají. Škrobeně se ukloní jako automat.

„Slečna des Escailles si s vámi nebude povídat, obávám se, že jí nehoda trochu pokazila myšlení,“ oznámí Velký archiater tičným hlasem. „Ale bude vám věrná jako pes a bude vás všude následovat jako stín.“

Nepatrný úsměv Velkého archiatra se změní v krutý škleb. Rozevře ruce a vyzve mě i s celou družinou, abychom přistoupili blíže.

„Tak pojďte. Navrhuji, aby vaši soudržnost zpečetilo krevní pouto vás všech pěti. Vaše ruce, prosím!“

Krev, nejvyšší hodnota, posvátný inkoust, jímž píše Magna Vampyria své pochmurné dějiny... Nemám na výběr a stejně jako Poppy, Zachariáš i Rafael natáhnu ruku. Totéž mlčky učiní i Marie. Velký archiater vytáhne z purpurového pláště pozlacený špendlík a postupně nám všem propíchne dlaň. Okamžitě vyrazí čtyři krůpěje červené krve a pak ještě pátá, nafialovělá, na Mariině ruce – kdoví, jakou Temnotu jí Fakulta vlila do žil...

Zatímco si pod taktovkou nejvyššího královského preláta podáním ruky stvrzujeme spojenectví, ozve se ze zahrad drásavý výkřik. Tam, přímo pod okny, právě narazil smrtelník na vampýrské špičáky.

„Pro Temnotu, vypadá to, že si to dvořané dnes pořádně užívají!“ vykřikne labužnický markýz de Mélac. „Už se nemůžu dočkat, až se k nim připojím... samozřejmě, až to Vaše Veličenstvo dovolí.“

V tu chvíli za jedněmi z dveří do Zrcadlového sálu zazní jako ozvěna jeho chmurným slovům dupot spěchajících kroků doprovázený halasem švýcarských gardistů na stráži.

„Pro smilování, pusťte mě za Králem!“ ozývá se zoufalý hlas.

Ministr války se pohrdlivě zasměje.

„No vida, vypadá to, že jedna z kořistí dvorného lovu utekla svému osudu. Jak patetické uchýlit se do zámku! A jak nestoudné dovolávat se slyšení u Krále!“

Za dveřmi se nebožák div neukřičí.

„Pane, pokud mě slyšíte, zapřísahám vás! Otevřete mi, nebo zemřu!“

Mélac už opravdu vybuchne smíchy.

„Téhle kořisti tedy opravdu nechybí drzost a také nechtěný humor! *Otevřete mi, nebo zemřu!* Haha! Lépe by to tenhle měch teplé krve na nohách snad ani říct nemohl!“

„Buďte zticha, Mélaku,“ nařídí mu Král hlasem jako hrom. „Kdybyste naslouchal vampýrským instinktům, místo abyste se tady pochichtával jako hulvát, zjistil byste, že náš příchozí nemá v žilách teplé krve ani kapku. Nechtě vstoupí!“

Dveře se otevřou a potvrdí Královi nadpřirozenou intuici – ten, kdo si žádá audienci, je nesmrtelník. Vampýr s dlouhými zrzavými vlasy obklopujícími mladistvou tvář zdrcenou bolestí – Alexandr de Mortange, vikomt z Clermontu, není z těch, kteří by uměli brzdit své emoce.

Rozběhne se ke schodům pod trůnem a padne na kolena.

„Vaše Veličenstvo, neberte mi Dianu!“ vykřikne. „Bylo by to horší než mi vrazit kůl do srdce!“

„Jak bychom vám mohli brát něco, co vám nikdy nepatřilo, Mortangi?“ opáčí panovník chladně. „Na našem Dvoře je každý svazek, jenž jsem neposvětil naší dobré vůli, bezcenný.“

Mluvit o mně jako o věci není nijak galantní. Přesto má tyran pravdu – nikdy jsem Alexandrovi nepatřila. Zamiloval se do

baronesy, za kterou mě pokládá, zatímco já jsem k němu vždy cítila jen odpor. V minulosti jsem mu samozřejmě naoko projevovala náklonnost. Ale bylo to jen z vypočítavosti, protože si to žádaly okolnosti. Ale v nitru sním o tom, že mu zarazím do srdce kůl, který před chvílí zmiňoval – protože to byl právě on, u nás v Auvergne, kdo zabil mou umírající matku, když ji vypil jako lidskou láhev!

„My se milujeme, Pane,“ prosí Alexandr úpěnlivě. „Od první noci – co to říkám, od první vteřiny, kterou jsme spolu strávili.“

Rychle se ke mně otočí tváří. Ve světle lustrů má stejně bleudou mramorovou kůži jako všichni vysávači krve. Ale rozechvělé zrzavé obočí až neskutečně připomíná emoce živých.

„Řekni mu to, Diano, má stříbrná hvězdo,“ vyzve mě. „Řekni našemu velkému Králi, že bez sebe nedokážeme žít.“

„Přesto se k tomu musíme odhodlat, Alexandře,“ opáčím a jakoby odevzdaně vzdychnu. „Musíme se podvolit Královi vůli.“

Alexandr zařve jako tragéd hodný Racinových her – her, které se již po tři staletí drží na předních příčkách pařížských divadel.

„Ach, jak jsi krutá! Jak můžeš mluvit tak chladně?“

„Je to naše povinnost. Nemůžeme se jí vyhnout.“

To už se švýcarští gardisté chystají vyvést Alexandra z trůnního sálu. Ale on jim unikne, až začnou Královi ministři pobouřeně vykřikovat. Alexandr se rozběhne k táflované stěně... a začne po ní lézt jako ještěrka!

Děsivý obraz vertikálně se plazícího lidského těla. V závratné rychlosti si vzpomenu, jakým způsobem mi loni v létě Alexandr vstoupil do života – jako nějakým kouzlem vylezl na balkón do nejvyššího pokoje panství Gastefriche, kam jsem se uchýlila. Teď už vím, jak tohoto temného zázraku dosáhl. Temnota v něm zřejmě vyvinula schopnost odporně se vzpírat gravitaci.

„Nedokážu se vyrovnat s vyhlídkou na věčný život bez tebe,“ zakřičí přilepený ke stropu.

Šosy kabátce mu vlají do prázdna. Dlouhé zrzavé vlasy mu spadají kolem žalem zničeného obličeje. Švýcarští gardisté se ho snaží vztyčenými halapartnami sundat ze stropu, jako by shazovali škůdce, který se někomu vetřel do domova.

„Nic mi neodpovíš?“ dotírá na mě. „Chceš mou věčnou smrt? Tohle chceš, ty krutá?“

Z představení tohoto ještěrcího muže ve dvořanském obleku se mi dělá špatně a jeho pronikavé otázky mě děsí. Odvrátím od něj zrak. Hrdlo se mi svírá tak, že ze sebe nevyloudím ani hlásku.

Alexandr žuchne na podlahu, ale jako plaz zmírní pád dopadem na všechny čtyři. Švýcarští gardisté se ho okamžitě chopí. Nechá se odtáhnout, aniž by už kladl jakýkoli odpor. Nato začnou zlaté hodiny zdobící krby Zrcadlového sálu svorně odbíjet – jsou dvě hodiny ráno.

Z té děsivé a trapné podívané mě vytrhne Králův hlas.

„Mortange neokusí věčnou smrt, ale navždy ho zbavíme výsad Dvora – což pro něj, takového světáka, bude jistě znamenat to samé.“ Zatleská bledýma rukama. „Dost povídání! Teď už se musíme, slečno, rozloučit. Váš kočár už na vás čeká.“

„Děkuji, Pane,“ vysoukám ze sebe, když se opět vzpamatuji. „Necháte mě ještě vyzvednout poslední šaty ve Velké jízdárně...?“

... A hlavně varovat Velkého jezdce, že jste už jen dva krůčky od toho, abyste den infikoval svou démonickou přítomností! Montfaucon se musí stůj co stůj dozvědět o existenci Corazónu de la Tierra, toho zlověstného drahokamu, který by mohl definitivně zpečetit vítězství Temnoty nad Světlem!

Vladař zakroutní hlavou, až se mu černé lokny úžasných vlasů rozvlní jako zuřiví hadi.

„Na šaty jste měla myslet, když jste se loučila s bývalými spolužáky. Neztrácejte vzácný čas kvůli starým hadrům. Už jsme vám řekli, že máte v kočárech připravené ty nejhezčí oděvy. Odjedte okamžitě, to vám nařizujeme, abyste se do Nantes dostala co nejdříve. Uvidíme se na podzim, během našeho jubilea, až nám přijedete vzdát hold s manželem vévodou.“

Král svá slova doprovodí hlubokým, propastným pohledem, jako by mi chtěl připomenout tajnou schůzku, kterou si se mnou dal – tu, na které mu mám do ruky vložit Corazón de la Tierra.

Nervózně se podívám na svou novou družinu, která se teď ode mě nehne ani na krok. Až opustíme zdi zámku, podaří se mi je přesvědčit, abychom ještě na chvíli přece jen zastavili ve Velké jízdárně? Poppy by k tomu mohla být smířlivá, Rafael má až příliš černých myšlenek na to, aby se zaobíral čímkoli jiným, ale Zachariáš bude jistě chtít plnit Královy rozkazy do puntíku a kdoví, jak se zachová to stvoření, které se stalo z Marie des Escailles?

Zatímco si lámou hlavu, jakým argumentem bych mohla zlomit neoblomného panoše a svou novou společnici, sáhne mi na paži ledová ruka.

Není to hrozná pěst Krále Temnoty, ne. Tahle ruka je jemná a křehká. Přesto mě drží stejně pevně.

Zvednu oči a pohledem se střetnu s princeznou des Ursins. Ze všech vampýrů, které jsem potkávala u Dvora, mi vždy připadala nejvíc... živá. Její pokožka má totiž růžový nádech, který ostatním vampýrům chybí. Ale z této blízkosti zjistím, že ta barva pleti je jen klam – na princezniných tvářích už dlouho mrtvého těla se třpytí jen zrníčka pudru.

„Tak pojdme, Diano, ano?“ pobídne mě.

„Nechápu, madam,“ zarazím se v děsivé předtuše. „Chcete snad říct, že... jedete s námi?“

„Váš sňatek je mezinárodním svazkem. Je samozřejmé, že vás coby ministryně zahraničních věcí budu doprovázet až na hranice království.“

4.

NALODĚNÍ

Nekonečná muka.

Přesně tak vnímám naši cestu, co jsme vyrazili z Versailles. Kočáry vůbec nezastavují, jen na každém stanovišti rychle přepřahají koně. V noci se v kočáru dělím o sametem potaženou lavici s des Ursins a des Escailles – to je krutá ironie. Kdybych totiž jejich jména přepsala do dnešního jazyka, znamenaly by Ježovka a Šupina. A tak jsem zmáčknutá mezi tahle dvě mořská jména, já, která stráví zbytek života na moři. Na protější lavici sedí tři panoši. Diplomátka zběhlá v konverzačním umění mluví bez přestání celé hodiny a přitom se pořád přátelsky usmívá. Zасыпává nás stovkami historek, které na Dvoře během několika staletí své přítomnosti posbírala. Ale zatímco nám takto vypráví, hádám, že mě pod světlem lucerny pohupující se na stropě sleduje, jako by hledala nějakou slabinu.

Přes den odpočívá princezna v rakvi pod podlahou, ale ani tak se necítím svobodněji. Moje ohavná společnice ze mě nespouští prázdňé oči bez výrazu, zcela utopené za tlustými skly.

Zavře vůbec někdy za těmi neproniknutelnými brýlemi víčka? Copak ji Fakulta připravila o spánek, stejně jako ji připravila o řeč? Ještě jsem neviděla, že by se napila nebo najedla, jako by byla víc strojem než tělem.

Zachariáš s Rafaelem nejsou o nic mluvnější, oba jsou pohrouženi do svých myšlenek. Monotónní jízdu kočáru dokáže veselým pokřikováním a typicky bouřlivými výbuchy smíchu přerušit jedině Poppy. Je šťastná, že může vidět kus světa a hlavně, že míří do Ameriky, o které vždycky snila.

„Ty máš takové štěstí,“ řekne mi na konci páteho dne, v předvečer našeho příjezdu do Nantes. „V tropech na tebe čeká tak dobrodružný život! Zatímco my se musíme vrátit do šedi Versailles. Vidíš, Zachu?“

Společnost nedůtklivého Louisiaňana jí nijak nevadí. Naopak – svěřila se mi už za studií ve Velké jízdárně, že k tomuto chlapci chová tajnou náklonnost.

„Tropy jsou stejně pochmurné jako Versailles,“ odpoví Zachariáš temně. „A navíc, místo nás panošů je tam, kam nás povolá Král.“

Poppy zvedne oči k nebi.

„Ach jo, jako bychom slyšeli Suraje! Povinnost na první místě, že jo?“ Zvedne ruku ke spánku a napodobuje postoj v pozoru. „Tady jsme, my malí, dobří vojáci Magny Vampyrie. Vidím, že s tebou, se Španělem ve smutečném a brejlounem se zašitou pusou bude během plavby velká zábava.“

Ale její šaškoviny Zachariáše nerozesmějí. A já zase za strojeným úsměvem svírám čelisti. Angličanka už nařiká nad návratem do Versailles, zatímco já bych dala nevím co, kdybych se tam mohla vrátit aspoň na hodinu a varovat Velkého jezdce před hrozícím nebezpečím. Musím najít nějaký způsob, jak ho na existenci Corazónu upozornit! Je tak erudovaný, že bude možná vědět, co ten drahokam představuje i jakým způsobem